

SARAH JANNEH OVER *BRABO LEONE*

PERSOONLIJKER WORDT HET NIET

INTERVIEW: YVON VAN APeldoorn | FOTO: HALIE EN ELENA IVONA

Sarah Jannah is de laatste jaren niet meer weg te denken van de Nederlandse televisie en de theaterpodia. Naast haar bewezen acteertalent heeft ze ook een dijk van een zangstem, waarmee ze binnenkort de zalen gaat veroveren in haar solovoorstelling *Brabo Leone*. Het is een productie van NITE, Theater Utrecht en MusicalMakers, maar vooral van Sarah Jannah zelf: een ode aan haar roots en een zoektocht naar antwoorden op existentiële vragen. Persoonlijker wordt het niet.

Toen ik je twee jaar geleden in een andere context interviewde vertelde je terloops over je plannen voor een soloalbum en een theatertour. Nu is het dus zover. Wist je destijds al dat het dit ongeveer moest worden?
“Nee, maar ik wist al wel dat het over mijn vader moest gaan. Ik kwam toen net terug uit Zuid-Afrika, waar ik aan *Wie is de Mol* had meegedaan. Ik was voor het eerst op dat continent waar mijn vader is geboren en gestorven. Dat maakte veel los. Ik ben daar ook voor het eerst weer echt gaan zingen – dat deed ik al heel lang niet meer, ook omdat dat allemaal met mijn pa te maken had. En toen begon alles op z’n plek te vallen; ik had nog een heleboel uit te zoeken over mijn achtergrond en verleden, ik voelde dat ik dat via muziek moest doen, dat dat de vorm was waarin ik het aankon.”

In een onlangs in de Volkskrant verschenen interview vertel je heel uitgebreid en openhartig over je achtergrond en je jeugd. Kun je voor de mensen die dat interview niet hebben gelezen een kleine samenvatting geven?
“Ik ben geboren en opgegroeid in Oisterwijk. Mijn moeder is Brabantse, ze werkte als vrijwilliger in een azc, waar ze mijn vader ontmoette. Hij was

gevlucht voor de burgeroorlog in Sierra Leone. Ze werden verliefd, trouwden en niet lang daarna werd ik geboren. Maar hun huwelijk was al snel voorbij; mijn vader kon niet aarden in het dorp, hij werd er niet geaccepteerd en hij kreeg steeds meer last van zijn psychische problemen. Hij is naar Ede verhuisd en vanaf dat moment zag ik hem alleen nog af en toe. Hij blowde heel veel en was schizofreen, we hadden een ingewikkelde relatie. Toen hij in 2021 ziek werd is hij teruggegaan naar Sierra Leone, waar hij is overleden. Ik heb in Nederland afscheid van hem genomen.”

Je zei net dat muziek en zingen heel erg met je vader te maken hebben. In welk opzicht?
“Muziek was echt iets van ons tweeën. We zongen vaak samen, nummers van Nina Simone, Etta James, Aretha Franklin en vooral van Bob Marley. Die liefde voor muziek was het enige wat wij samen deelden. Uiteindelijk was dat ook de reden dat ik ben opgehouden met zingen, hoewel ik me daar toen niet eens zo bewust van was. Ik stopte gewoon met het conservatorium in Tilburg en ben naar de Kleinkunstacademie in Amsterdam gegaan om me op acteren te richten.”

Gelukkig kruipt het bloed waar het niet gaan kan. Sommige mensen móeten gewoon zingen, dat zijn ze aan hun stem verplicht. Ik vind het een goeie titel trouwens: *Brabo Leone*. Het bekt lekker en je snapt meteen waar het over gaat.
“Ik heb die titel niet eens zelf bedacht, dat was mijn NITE-collega Sanne den Hartogh. Maar ik vond het meteen zo pakkend! Omdat de voorstelling niet alleen over mijn vader gaat, maar vooral een zoektocht is naar mezelf. Wie ben ik? Waar hoor ik bij? Hoe hebben de omstandigheden mij gevormd, wat is de invloed van mijn roots? Ik heb altijd ➤

➤ gezeten tussen twee culturen. Ik voelde me – en nog steeds – gewoon een Brabants meisje, maar zo zag de omgeving mij niet. Dat doet natuurlijk iets met je.”

Heb je de teksten zelf geschreven?

“Zéker niet! Ik heb niet de tools om dat te kunnen, andere mensen zijn daar wel heel goed in. Ik werk met een team van schrijvers, dat ik zelf heb samengesteld. Maar het zijn natuurlijk wel mijn ideeën, mijn verhalen, mijn woorden, het komt allemaal uit mijn hoofd.”

Op het Oerol Festival heb je alvast een voorproefje gegeven, waarmee je dagelijks live te zien en te horen was in het tv-programma *Opium*. Je zong onder andere het hartverscheurende lied *Om Wie*, dat heel letterlijk gaat over het sterven van je vader en de rouw die daarop volgde.

“Ja dat is een tekst van Jurrian van Dongen. Ik vind hem een van de allerbeste kleinkunst-tekstschrijvers van Nederland en we zijn ook nog eens goed bevriend. Hij heeft het overlijden van mijn vader vanaf de zijlijn meegemaakt, maar in die tijd sprak ik daar niet veel over. Dus het was heel bijzonder om nu met hem aan de keukentafel te zitten en tot in detail te vertellen hoe dat afscheid was, hoe het eruitzag, hoe het rook. De tekst die hij heeft gemaakt voelt voor mij alsof ik het zelf heb geschreven. Dat is een groot talent.”

Afgelopen zomer ben je naar Sierra Leone gegaan.

“Ja, ik dacht ik kan natuurlijk geen programma over Sierra Leone maken als ik daar nog nooit ben geweest. Toen ik daar aankwam voelde ik me in eerste instantie heel erg verloren. Wat doe ik hier, dacht ik. Ik wilde naar mijn moeder. Maar het werd een onvergetelijke ervaring. Het onthaal door mijn familie, met spandoeken en al, was enorm ontroerend, ik heb muziek gemaakt met heel veel verschillende mensen en ik heb het graf van mijn vader bezocht; de hele reis heeft een diepe indruk op me gemaakt.”

Heb je daarna nog dingen veranderd aan je programma?

“Ja, er zijn een aantal nummers bijgekomen die ik daar heb gemaakt. Die hebben een andere stijl en worden Engelstalig. Maar ook de Nederlandstalige nummers die al af waren voelen sinds ik terug ben anders wanneer ik ze zing, alsof er een laag aan toegevoegd is, ze zitten anders in mijn lijf.”

Je hebt een sterke band met je moeder, wat vindt zij ervan dat je deze voorstelling maakt?

“Ze is hartstikke trots op me. Maar ze vindt het ook spannend. Ze vond het bijvoorbeeld ook heel eng dat ik naar Afrika ging. En ze heeft natuurlijk ook dat artikel in de Volkskrant gelezen. Niet dat daar

iets nieuws in stond, we praten best veel, maar het is toch best confronterend om te lezen hoe ik het allemaal heb beleefd in mijn puberjaren. Er zijn dingen niet goed gegaan. Maar ik denk dat in dat interview vooral te lezen is dat ik heel veel van haar hou.”

Hoe spannend vind jij het zelf, om met zo’n persoonlijk programma het podium op te gaan?

“Ja, ook best spannend. Het is een heel andere beleving. Normaal gesproken ben ik Sarah Janneh die een rol speelt, nu ben ik Sarah Janneh als Sarah Janneh. Het is mijn verhaal, het gaat over mijn leven. Maar ik vind het geweldig om zelf de maker te zijn en overal zeggenschap over te hebben. En ik doe het samen met een heleboel geweldige mensen. Niet alleen de schrijvers, maar ook het hele muzikale team en mijn producer Jan van Eerd, die trouwens ook in mijn begeleidingsband speelt, op vibrafoon en elektronica.” ✂

Guy Weizman, algemeen en artistiek directeur van NITE, over Brabo Leone

“Binnen NITE zoeken we altijd naar manieren om de persoonlijke verhalen van onze makers een podium te geven. Sarah is al jaren een onmisbaar deel van ons ensemble en met *Brabo Leone* maakt ze voor het eerst een theatrale concertvorm die helemaal van haarzelf is. Het bijzondere is dat haar verhaal diep persoonlijk is, maar tegelijk iets universeels raakt; precies dát maakt het waardevol om als gezelschap te delen.”

Luistertip!

Luister op nite.nl/braboleone naar het prachtige lied *Om Wie*, waarin Sara zingt over het afscheid van haar overleden vader.

NITE BRABO LEONE

TRY-OUT DONDERDAG 6 NOVEMBER
20.30 UUR

PREMIÈRE ZATERDAG 8 NOVEMBER
20.30 UUR

DINSDAG 3 T/M VRIJDAG 6 FEBRUARI, 20.30 UUR
SPOT/MACHINEFABRIEK
LET OP: KAARTEN VIA [NITE.NL/BRABOLEONE](https://nite.nl/braboleone)